

НЕНЧО ДОБРЕВ РАЗДВОЯВАНЕ

chitanka.info

Понякога изпадам в странно състояние. Твърде неопределено, за да му се даде точна дефиниция и твърде категорично, за да не му обърна нужното внимание. А то е, че живея между съня, а сънувам между живота. Може да се каже и по друг начин. Едновременно сънувам и живея. Като две ярко противоположни състояния, които протичат успоредно в мен. Но на определени интервали от време разменят местата си. В такава ситуация ми е трудно да преценя дали повече сънувам или повече живея. Кое е действително, кое е нереално. Или всичко е някаква смес и от двете. Ако не можете да намерите ред в хаоса, сигурно разбирате положението, в което съм изпаднал. Ако аз съм вторичен продукт на първична сила, то намирам за логично да нарека съня вторичен продукт на живота. Но понякога той дотолкова обзема битието ми, и имам чувството в такива мигове, че животът е вторичен продукт на съня.

Може би ви обърках. Всъщност, и аз сам се обърках. Оплетох се в паяжините на аналитизма и сега вися безпомощно като уловена муха на кукичката на рибаря. Струва ми се, че виждам съвсем реално рибата, която ме приближава и се опитвам да извикам, но от устата ми не излиза звук. Ням съм. Тя се приближава, отваря огромната си уста и...

Толкова е тъмно. До ушите ми достига шум на течаща вода, като от водопад, но в далечината. Някакво глухо боботене и като че ли удар на весла. Бавно очите ми привикват с тъмнината и започвам да различавам отделни елементи. От някъде влиза процеп светлина. Затънал сам във някаква гадост, която смърди на риба. Какво казах? Риба ли! Сега си спомням. Та аз съм в корема на рибата. Спомням си отворената паст и как потънах в нещо тъмно и страшно. Значи не сънувам. Или това е сън и сега ще се събудя.

Тръгвам по посока на светлия процеп. Виждам как нещо се вдига и спуска като гилотина. И усещам огромното количество вода, което ме повлича навътре. Там, където съм бил досега. Значи това е устата на рибата. Пробивам си път отново и се опитвам да разбера интервалите на отваряне и затваряне на устата. Пет секунди отворена, пет — затворена. Трябва да опитам да се измъкна. Напрягам сили и заемам стратегическа позиция. Тъкмо понечвам да се хвърля и виждам... о, ужас!... о, ужас!... една огромна черна паст да връхлита

отгоре ми. Усещам силен тилен удар, блъскане по едното рамо, после по другото и отново непрогледен мрак.

Трудно се съвземам. Опитвам се да си спомня какво беше това. Много ми е познато като състояние. Ами, да... точно, така излиза. Друга риба е глътнала моята риба. Веднъж вече преживях подобно нещо. Сега съм в двоен капан. Лошото е, че моята риба не диша. Няма индикации, че е жива. Ако не се съживи, аз си оставам в нея. Смъртоносен капан. Ако сънувам всичко това, сега е време да се събудя. Но не се събуждам. Значи е истина.

Смътно чувам някакъв далечен шум. Тръгвам с пълзене по посока на шума. Почти свиквам с тъмнината, за да видя, че моята риба е с полуотворена уста. Трябва да използвам момента. Изглежда инстинкта за самосъхранение я кара да диша едва доловимо. Промъквам се с усилие, защото съм дебел и тялото се промушва трудно.

В другия корем е по-уютно. Тук бих изкарал и една седмица. Стига да има какво да ям. Защото вече усещам глад. Рибата също е гладна, защото бухва в корема си водорасли, малки рибки, миди, рачета и какво ли още не. Следя за интервалите на отваряне и затваряне. Промъквам се покрай цял пасаж от жълтоперки и се вторачвам в спасителната светлина навън. Готов съм през следващото вдишване да изскоча. О, не!... Пак ли?... Ужас!... Всичко се повтаря отначало. Отново една огромна паст приближава и всичко замира в тъмнина. Нямам сили да се изправа. Боли ме всичко. Крака, ръце, тяло. Липсват ми съпротивителни сили. Предавам се. От това място не мога да изляза.

Точно тук ме удря някой. Събуждам се. Жена ми е надвесена над мен. Нещо съм бълнувал. Казва ми, че станала някаква авария в енергата и вече цял час спират и пускат тока. На определени интервали. Казва, че рибите, които съм хванал на язовира, са изскочили от ваната и сега ги гони из стаите. Но в тъмното не може да ги намери всичките. Един шаран все още се губи. Успокоявам я, че знам къде е и ставам да ѝ помагам. Само едно не мога да разбера — как съм попаднал в този апартамент и коя е тази, която ме гледа от ъгъла на стаята и си отваря и затваря устата на определени интервали. Дано да заспя отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.